

πετριά

πετριά, η, ουσ. [<πέτρα + κατάλ. -ιά]. **1.** το ρίξιμο πέτρας ή το χτύπημα με πέτρα: «τον βρήκε μια πετριά στο κεφάλι και του τ' άνοιξε σαν γαρίφαλο». **2.** σκληρός υπαινιγμός: «οι πετρίες έδιναν κι έπαιρναν μεταξύ τους και σε λίγο θα πιάνονταν στα χέρια για τα καλά». **3.** η έμμονη ιδέα, η ψύχωση που έχει κανείς με κάτι, η μανία, το ψώνιο: «βρε πετριά, στα καλά καθούμενα, αυτός ο άνθρωπος, να νομίζει πως μπορεί να γίνει μεγάλος ηθοποιός!»·

- *βαράει του ήλιου πετρίες*, βλ. λ. ήλιος·

- *έχει την πετριά*, **α.** έχει διανοητικό πρόβλημα, είναι λωλός, τρελός: «μην παίρνεις τα λόγια του τοις μετρητοίς, γιατί έχει την πετριά το παιδί». Από την εικόνα του ατόμου που δέχτηκε χτύπημα με πέτρα στο κεφάλι και του δημιούργησε διανοητικό πρόβλημα. **β.** έχει κάποια έμμονη ιδέα, κάποια ψύχωση, είναι ψώνιο με κάτι: «έχει την πετριά του μεγάλου ηθοποιού || έχει την πετριά του μεγάλου συγγραφέα και υποστηρίζει πως τον αδικούν οι κριτικοί και γι' αυτό δεν έγινε ακόμη γνωστός»·

- *του πετώ πετρίες*, του μιλώ με προειδοποιητικούς ή σκληρούς υπαινιγμούς: «επειδή ήξερε ποιος ήταν αυτός που τον κατηγορήσε, κάθε τόσο του πετούσε πετρίες κι ο άλλος δεν έβλεπε την ώρα να φύγει»·

- *του ρίχνω πετρίες*, βλ. φρ. του πετώ πετρίες.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας